De dormir al carrer a treballar d'enquestador per a l'Ajuntament de Girona

En Manel Díaz és un dels tres usuaris del centre d'acolliment de La Sopa que han trobat feina a través d'un pla d'ocupació municipal

En Manel entrant a l´ordinador les dades de les enquestes que va fent als carrers de Girona

En Manel Díaz és forner, té 55 anys i no treballava des del 2008. Es considera una víctima de la crisi que, de sobte, el va deixar sense feina i ni llar. Des de fa més d'una dècada ha estat usuari intermitent de La Sopa, on hi anava a menjar però mai a dormir-hi ja que preferia passar la nit al carrer. La seva vida ha donat un gir de 180º des de que ha entrar en un pla d'ocupació que, per primer cop, s'ha obert a les persones sense sostre. L'Ajuntament de Girona ha contractat tres usuaris de la Sopa per a un període de sis mesos. En el seu cas, fa d'enquestador de comerç. A més, ha entrat a viure amb d'altres companys en un pis del programa 'Housing first', destinat a gent sense llar. "Tenir feina t'ajuda anímicament i mentalment", reconeix. Amb el primer sou, ja s'ha comprat un mòbil –"haig d'estar localitzable per la feina", apunta- i també ha pogut anar al supermercat, una acció quotidiana que no feia fa molts anys. A més, gràcies a la cotització d'aquests sis mesos podrà demanar la prejubilació.

Si a en Manel li expliquen fa només dos mesos que ara estaria treballant i dormint sota un sostre no s'ho hauria cregut. Aquest forner nascut a Granada però criat a Barcelona es considera una víctima de la crisi econòmica. Fins l'any 2008, havia treballat de forner i pastisser però des de llavors no ha estat capaç d'aconseguir una feina estable i remunerada.

Això l'ha portat, poc a poc, a tenir menys recursos i veure's abocat a dormir al carrer. És un enamorat de la bicicleta i de viatjar i, per això, ha provat sort a Itàlia i França però sempre acabava retornant a Catalunya. Va conèixer La Sopa el 2004, quan venia de viure un any a Itàlia i va aturar-se a descansar i menjar alguna cosa. S'hi va estar dues setmanes.

Segons reconeix, mai hi ha passat temporades llargues al centre d'acolliment ni tampoc hi ha volgut anar a dormir. "Tu has vist quin tipus de gent hi va a dormir? Jo prefereixo el carrer", explica. Per això, durant les seves estades a Girona –i especialment a l'hivern- s'ajudava de mantes, cartrons i una petita ràdio per passar la nit al ras. "He buscat feina durant molt de temps però l'edat és un handicap", lamenta.

Per primer cop, l'Ajuntament de Girona ha decidit obrir els plans d'ocupació municipals a persones sense sostre.

En aquesta primera experiència, des de la Sopa es van preseleccionar 29 perfils i, després de fer les entrevistes, s'han contractat tres persones. Una d'elles és en Manel, que fa d'enquestador de comerç per a l'ajuntament.

La tinenta d'alcalde de Drets Socials, Sílvia Paneque, reconeix que hauran de fer algun tipus de formació als usuaris de la Sopa abans d'anar a les entrevistes perquè volen inserir encara més persones, tant a través dels plans d'ocupació municipal com també al mercat ordinari de treball. "Si de 29 preseleccionats només hem pogut contractar tres persones hem d'introduir algunes millores formatives en el programa", ha manifestat.

La tinent d'alcade explica que estan molt satisfets dels resultats del programa i que saben, de primera mà, que els tres usuaris de la Sopa estan molt contents per la oportunitat. "La gent no pot pensar que tots els que acabem a la Sopa tenim problemes amb l'alcohol, les drogues o el joc... Hi ha gent de tot i la crisi ha deixat a molta gent al carrer, jo ho he vist", explica en Manel.

En Manel té una feina de sis mesos i cobra 1.000 euros bruts. Va incorporar-se al febrer i va coincidir que també va poder entrar a viure a un pis del programa 'Housing first'. Es tracta d'un programa que va néixer amb èxit als anys noranta a Nova York i que aposta per treure els sense sostre del carrer oferint-los un pis on puguin estar sols i on rebre atenció dels serveis socials. En el seu cas, comparteix casa amb dos companys més. "L'experiència és molt positiva, fem vida plegats i cuinem junts, no és com si cadascú hagués llogat una habitació i anés a la seva", relata.

Quan explica què ha de fer a la feina se li escapa el somriure. "No només faig enquestes als comerços, fem moltes coses més!", declara. Entre d'altres, han de comptar els fluxos de gent que passa a peu per determinats carrers, han de buidar dades a l'ordinador i també recollir quines botigues venen elements productes singulars o tenen aspectes emblemàtics en la seva arquitectura.

En Manel reconeix que tenir una rutina i una responsabilitat laboral l'ha ajudat anímica i mentalment. A més, la feina li ha arribat en un moment clau de la seva vida laboral i quan té 55 anys. Per demanar la prejubilació, necessitava acreditar una feina de com a mínim tres mesos. Com que el contracte de l'ajuntament és de sis mesos, ara la podrà sol·licitar. "Tenir una paga de jubilació seria molt important per a mi", reconeix.

Ja ha cobrat el primer sou i ha destinat part dels diners a comprar-se un telèfon mòbil per estar localitzable mentre fa la feina de carrer. "De vegades em sona i encara no m'he acostumat que em truquen a mi", diu fent broma. També ha pogut anar al supermercat a fer la compra, un gest quotidià per a molts ciutadans però que feia anys que no practicava.

Entre els plans de futur d'en Manel hi ha seguir treballant -"Si em volen donar feina més enllà dels sis mesos del programa, jo encantat", afirma- i també reunir estalvis per poder fer una ruta per Itàlia en bicicleta.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/02/dormir-al-carrer-treballar-denquestador/843883.html?utm_source=rss